

Lov, for saa vidt han tror paa det sikre Forløb af dens Bestemmelser, yderligere en Godtgørelse af 3 pCt. Er det ikke en farlig Ting at stille et saadant Perspektiv op? Jeg maa tilstaa, at jeg ikke forstaar, at Nationalbanken ikke modsætter sig en Udformning af Lovforslaget som den her foreliggende, en Udformning, der stiller i sikker Udsigt, at man faar denne Rentegodtgørelse. Jeg ved yderligere, at Professor Warming, der dog skulde have nogen Forstand paa økonomiske Forhold af denne Art, i høj Grad har udtalt sig mod dette Forhold. Det er min Frygt, at en Bestemmelse af denne Art vil medføre, at vi for den kommende Tid faar et øjeblikkelig meget ringe Brug for udenlandsk Valuta, Dollar og Sterling, fordi de paagældende vil prolongere deres Veksler. Alt vil høbe sig op, og hvis det hele ikke holder, saa gaar Beholderen pludselig i Bund, og saa bliver der Panik i Anledning af de fremkomne store Gældsposter til Ulandet, som man pludselig bliver ængstelig for ikke at kunne faa dækket til den Kurs, man havde ventet. Og medens man jo ved Forslag af denne Art af al Evne stræber at spænde Spekulationen ud saa meget som muligt, kan jeg ikke se rettere, end netop en Bestemmelse af denne Art i højeste Grad vil fremme Spekulationen. Jeg tror derfor, at man løber en ikke ringe Risiko paa dette Punkt, og det forekommer mig, at det maa være med stor Betænkelighed, at enhver, der ikke tror paa, at Ordningen i sig selv er saa stærk, at det næsten er givet, at den kan holde, indlader sig paa at stille et saadant Perspektiv op.

Jeg skal derefter fremsætte et Par Bemærkninger angaaende Skatteforslaget og da først sige som en almindelig Bemærkning, at dette Forslag netop ikke er andet end et Skatteforslag, og det hører derfor efter mine Begreber ikke hjemme i et Forslag til Lov om Valutaforanstaltninger. Man kan strides, om man skal bruge direkte Beskatning eller indirekte. Man kan være af den Opfattelse, som den højtærede Statsminister synes at være af, at et konservativt Parti lægger sin Skattepolitik an paa at vælte over paa andre og overhovedet ikke har noget andet Synspunkt at gaa efter i slige Sager. Jeg har for øvrigt det Indtryk, at paa dette Punkt er den højtærede Finansminister nogenlunde enig med Statsministeren. En saadan Opfattelse kan man have af det, naar man ser paa det skattemæssig set, men man kan efter min Mening ikke med virkelig Grund tro, at dette: at have en høj direkte Beskatning,

ikke spiller ind paa Omkostningerne i dette Land. Det Synspunkt, man saa ofte har gjort sig til Talsmand for, at den indirekte Beskatning fordyrer Varerne, hvorfor man ikke vil have den, men saa langt maa foretrække den direkte Beskatning, fordi den ikke fordyrer — dette Synspunkt er i sig selv fuldkommen forkert. Ogsaa den direkte Beskatning fordyrer, det er saa sikkert som noget. Den, som skal løbe Risikoen, maa tage alle Momenter i Betragtning og maa ogsaa i de Aar, der gaar godt, gennem en større Avance skabe sig Mulighed for at betale de Skatter, som nu en Gang den større Indtægt medfører. Jeg tror ikke, der vil findes Nationaløkonomer, som tør benægte, at ogsaa den direkte Beskatning, Skat overhovedet, spiller i høj Grad ind paa Prisniveauet. Men, som sagt, dette er en Bemærkning, som kunde fremsættes overfor dette Spørgsmaal, hvis det var et Skattespørgsmaal, men efter min Mening er det netop ikke et Skattespørgsmaal, vi her burde staa overfor, det er et Valutaspørgsmaal, det er en Plan, som bl. a. i sig selv dog burde have visse Bestemmelser, som sigtede til at formindske Forbruget. Efter de Udtalelser, som den højtærede Statsminister har fremsat, maa jeg, som sagt, hævde, at han altsaa er gaaet over til dem, som mener, at Forbrugets Nedsættelse er en Nødvendighed. Men naar dette er Tilfældet, maa jeg kalde paa Bestemmelser i dette Lovforslag, som virkelig tager Sigte herpaa, og herpaa vil man rimeligvis fra Finansministerens Side svare, at det gør Skattebestemmelserne. Heroverfor vil jeg sige, at det gør Skattebestemmelserne i meget ringe Grad, og det er netop derfor, jeg mener, at Skattebestemmelserne, saaledes som de er anbragt her i en Valutaforanstaltning, aldeles ikke svarer til det, der skulde naas, uden Hensyn til om man er Ven eller Fjende af direkte eller indirekte Beskatning. Den højtærede Finansminister oprullede visse Takster, som Skatteydere med forskellige Indtægter vilde komme til at betale. Han begyndte vist med 5 Kr., 9 Kr. og naaede op til 100 Kr. paa et Indtægtsbeløb af 10 000 Kr. som Valutaydelse, hvad jeg altsaa mener, den i Virkeligheden ikke er. Spørger man nu, om en Skat paa 10 Kr., der vel omtrent vil passe med en Indtægt paa 5 000 Kr., vil formindske Forbruget nævneværdigt, saa tror jeg ikke, der er eet Menneske, der ikke vil erkende, at det vil den ikke. Spørger man saa, om man da oppe paa de højere Indtægter kan antage, at man ved disse Foranstaltninger vil fremkalde et væsentligt